

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, declarat de avocatul Cristin Chiriac, în numele inculpatului

Iriciuc Alexandru XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 26.10.2015 – 06.11.2017,
instanța de apel: 22.06.2020 – 27.10.2020,
instanța de recurs: 14.12.2020 – 17.02.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din **6 noiembrie 2017**, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Iriciuc Alexandru a fost condamnat în baza art. 317 alin. (1) Cod penal la 1 a și 8 luni închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei neexecutate conform sentinței Tribunalului de circumscripție Bălți din 19.06.1998, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 06.11.2017.

2. Instanța de fond a constatat că Iriciuc A., prin sentința Colegiului Judiciar penal al Tribunalului de circumscripție Bălți din 19.06.1998 a fost condamnat în baza art. 123 Cod penal la 10 ani închisoare, începutul termenului: 19 iunie 1998, sfârșitul

termenului: 19 iunie 2008, unde sub semnătură a făcut cunoștință cu drepturile și interdicțiile condamnatului în timpul ispășirii pedepsei în colonie de corectare prin muncă cu regim înăsprit. La 22 ianuarie 2002, în baza încheierii Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău i-a fost schimbată categoria penitenciarului, ultimul fiind transferat din colonia cu regim înăsprit în colonia-așezare nr. 19 a Departamentului Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției din com. Goian, mun. Chișinău pentru ispășirea în continuare a pedepsei stabilite, unde, la fel, sub semnătură, a făcut cunoștință cu drepturile și interdicțiile condamnatului în timpul ispășirii pedepsei în colonia-așezare. La 15 noiembrie 2002, condamnatul Iriciuc A. nu s-a prezentat la controlul condamnaților, evadând din locul de detenție și ascunzându-se de organele de urmărire penală.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Dat fiind că aceste probe dovedesc vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrata acțiunile pe art. 317 alin. (1) Cod penal, ca evadarea din locurile de detenție săvârșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare.

La fel, instanța a statuat că potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecarea să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă care se pedepsește cu închisoare de până la 3 ani, iar prin sentința Tribunalului de circumscripție Bălți din 19.06.1998 a fost condamnat în baza art. 123 Cod penal la 10 ani închisoare, antecedentul penal nefiind stins, deci a săvârșit infracțiunea în starea de recidivă.

Conform art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau a mai multor infracțiuni de către o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Potrivit art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni grave dacă au expirat 6 ani după executarea pedepsei, iar infracțiunea prevăzută de art. 123 Cod penal (1961) este o infracțiune gravă.

3. La 27 aprilie 2020, inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie redusă pedeapsa cu 85 zile.

Apelantul a invocat că instanța de fond, nu a dedus din termenul de executare a pedepsei perioada zilelor muncite 10.04.2017-06.11.2017, posibil din motivul lipsei acestei informații la materialele cauzei.

4. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, apelul a fost respins, ca fiind declarat peste termen.

Instanța de apel a reținut că, în conformitate cu art. 401 alin. (1) pct. 2) și art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, inculpatul poate declara apel în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale.

Potrivit materialelor dosarului, sentința din 06 noiembrie 2017, a fost pronunțată public la aceeași dată.

Deși la pronunțarea sentinței inculpatul nu a fost prezent, refuzând să fie escortat, fapt confirmat prin cererea ultimului și procesul-verbal de refuz al Penitenciarului nr. 16-Pruncul, prin procesul-verbal al ședinței de judecată din 04.10.2017 se atestă că acesta a fost prezent la examinarea cauzei și a cunoscut că pronunțarea sentinței va avea loc la 06.11.2017, ora 14.30.

Totodată, potrivit scrisorii anexate la materialele cauzei, sentința i-a fost expediată inculpatului la Penitenciarul 16-Pruncul la data de 07.11.2017, unde acesta executa pedeapsa pe altă cauză penală, iar avocatului inculpatului, prezent în ședință de judecată la data pronunțării, sentința contestată i-a fost eliberată, contra semnătură, la data de 08.11.2017, fapt confirmat prin recipisă.

Însă, inculpatul abia la 27.04.2020 a depus și înregistrat cererea de apel împotriva sentinței din 06.11.2017, astfel, depășind termenul de 15 zile acordat pentru atacarea sentinței cu apel, stabilit de art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală.

Mai mult, în cererea de apel înaintată, inculpatul nici nu a solicitat repunerea în termen a apelului.

Astfel, deoarece inculpatul a cunoscut despre sentința pronunțată și a înaintat cerere de apel împotriva acesteia depășind termenul prevăzut de art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, fără a solicita repunerea în termen, se consideră că apelul a fost depus tardiv.

5. Avocatul Cristin Chiriac a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanță de apel.

Recurentul a indicat că: *„Iriciuc Alexandru comunică faptul că urma recepționării a sentinței din 06.11.2017, a atacat cu apel. Astfel, în materialele cauzei lipsește recepționarea acestei sentințe de către inculpat”*.

În drept, recursul este fondat pe art. 435 al.1 p.2 lit. c CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârii contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce nu îndeplinește cerințele legale de conținut, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cristin Chiriac, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, în privința inculpatului Iriciuc Alexandru XXXXXX, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun